

CHÚNG TÔI CÓ CÔ...

Lê Thị Hồng Minh - 9A6

“Hạnh phúc vinh quang bởi các thầy
Vì đời sự nghiệp ấy trồng cây
Cho dù sóng gió không hề nản
Cám dỗ dòng đời vẫn cứ say”

“Nghề nhà giáo là nghề cao quý nhất trong những nghề cao quý”. Bởi họ mang trên vai trọng trách, sứ mệnh của công cuộc “trăm năm trồng người”. Trên chặng đường của công cuộc ấy, đã có không ít những người thầy, người cô, luôn tận tụy với nghề, cống hiến cả cuộc đời cho sự nghiệp giáo dục vẻ vang của nước nhà. Họ được mệnh danh là người lái đò thầm lặng, năm năm tháng tháng qua đi, từng chuyến đò tri thức vẫn luôn được những người thầy thầm lặng ấy cần mẫn chuyên chở, trao tri thức cho những chủ nhân tương lai, đưa các em đến với bến bờ thành công. Lúc sinh thời Bác Hồ từng nói: “Người thầy giáo tốt, thầy giáo xứng đáng là thầy giáo - là những người vẻ vang nhất”. Dù là tên tuổi không đăng trên báo, không được thưởng huân chương. Song những người thầy giáo tốt là những người anh hùng vô danh. Và những người anh hùng vô danh đó chính là “những bông hoa trong vườn Bác”. Tỏa ngát hương xây đời, từ những việc làm bé nhỏ, dung dị giữa đời thường.

Trong suốt những năm tháng học tập tại mái trường THCS Quán Toan thân yêu, chúng tôi - những học sinh chuẩn bị rời xa trường đã có không ít những kỉ niệm đáng nhớ về nơi đây. Đặc biệt trong số đó là những kỉ niệm không thể nào quên về những người thầy, người cô đã theo chân, dìu dắt và nâng đỡ mình trong suốt 4 năm qua. Và ấn tượng sâu đậm hơn cả, trong miền kí ức của chúng tôi, có một người thầy, mà có lẽ chỉ cần nghe đến tên gọi thôi cũng cảm thấy ấm áp, thân thương đến lạ. Người thầy ấy chính là cô Nguyễn Thị Hải - Giáo viên chủ nhiệm của chúng tôi cũng là giáo viên dạy môn Ngữ văn của lớp.

Học sinh chúng tôi, 4 năm- một tình bạn, một niềm tin, một chặng đường
4 năm- lặng lẽ trôi, không nhanh không chậm
4 năm- cãi vã có, yêu thương có, cười đùa có, nghịch ngợm có
Và 2 năm cuối cấp - chúng tôi có cô.

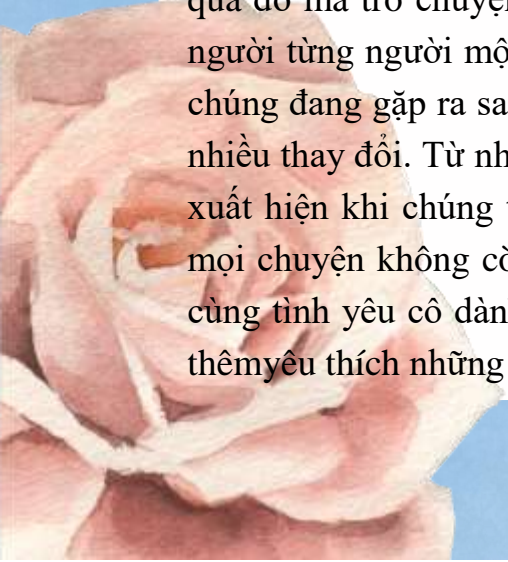
Lại nhớ năm ngoái, khi chúng tôi mới nhận được thông báo năm nay giáo viên chủ nhiệm mới, dạy môn Ngữ văn lớp chúng tôi sẽ có thay đổi, là một cô giáo mới chuyển về trường công tác. Ngày đó, trong những tâm hồn non nớt ấy, chúng tôi sợ cũng có sợ, lo cũng có lo, thậm chí cũng có cả phần kích. Bởi môn Ngữ văn vốn không phải thế mạnh của chúng tôi, càng không dễ dàng gì để chúng tôi có thể hiểu

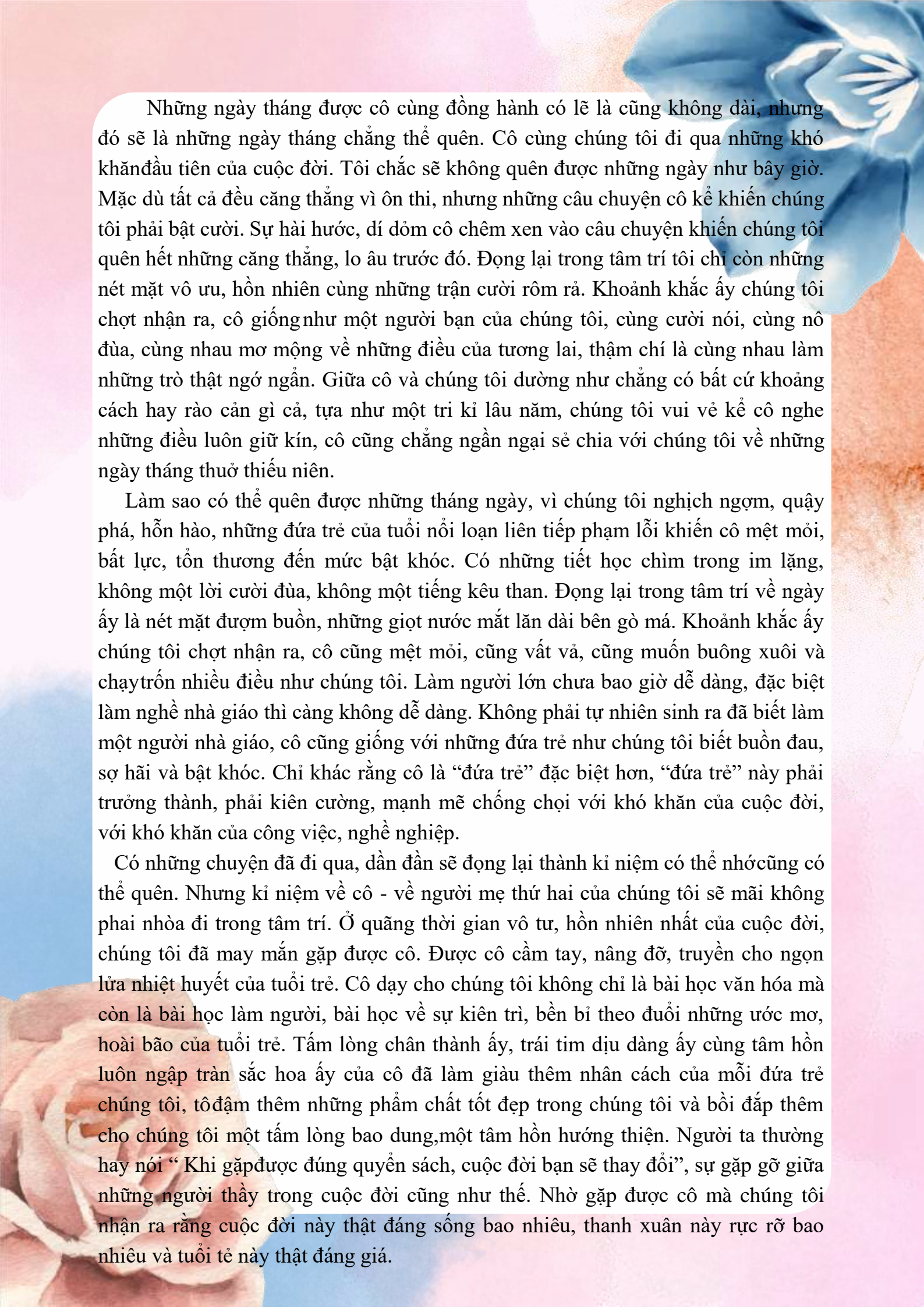

được cái hay, cái đẹp từ văn chương. Chúng tôi sợ rằng liệu người thầy ấy có nghiêm khắc không? Có khó gần không? Lo rằng liệu mình có theo được cách dạy mới không? Có hiểu được bài hay không? Và sự phấn khích đang chộn rộn nhẩy múa trong tim khiến chúng tôi không khỏi tò mò rằng: Liệu người thầy ấy là một người như thế nào?

Cho tới khi tiết học đầu tiên của người thầy ấy bắt đầu, mọi thắc mắc bấy lâu của chúng tôi như những cánh diều được cất lên, bay giữa khoảng trời thênh thang của một chiều mùa hạ. Cô không hề khó gần như chúng tôi tưởng tượng, trái lại lúc nào cũng sôi nổi, nhiệt huyết và tràn đầy năng lượng. Cô không hề khó tính như chúng tôi từng nghĩ, trái lại rất kiên nhẫn, bao dung, cô mang một trái tim dịu dàng hơn bất cứ người thầy nào chúng tôi từng gặp. Chính những điều ấy khiến chúng tôi không còn cảm thấy lo sợ nhiều như bấy lâu chúng tôi đã từng nữa.

Thật tốt biết bao, tiết học của cô bao giờ cũng thật thú vị và tràn đầy ý nghĩa. Qua những bài giảng của cô, chúng tôi nhận ra rằng văn học không hề khó hiểu, đáng sợ như chúng tôi nghĩ. Ở đó, chúng tôi như tìm được những lí do để bản thân trưởng thành, tìm thấy tiếng nói trong tâm hồn luôn bị giấu kín bấy lâu, tìm thấy cả những giá trị lớn lao mà cuộc đời này gửi gắm. Trên chặng đường thênh thang của hành trình tìm kiếm thành công, không ít lần chúng tôi vấp ngã, không ít lần nhen nhóm trong lòng ý định bỏ cuộc. Những bài kiểm tra với điểm số không giống mong đợi khiến chúng tôi thất vọng, hoài nghi năng lực và công sức của bản thân bấy lâu. Lớp tôi lại vốn là lớp cuối khối và nó đúng là nhiều thứ cũng đứng cuối. Những kì kiểm tra lớn nhỏ cứ liên tiếp diễn ra khiến chúng tôi cảm thấy áp lực. Những đêm thức trắng học bài khiến tôi mệt mỏi đến mức muốn chạy trốn đi thật xa, buông bỏ tất cả những gánh nặng vô hình ấy. Nhưng cô luôn ở cạnh chúng tôi, từ đằng sau dõi theo bước đi của từng đứa, khích lệ cổ vũ chúng tôi không ngừng cố gắng. Cô luôn tin rằng chúng tôi sẽ làm được, chiến thắng chính mình, vượt lên sợ hãi để bước tiếp. Không đao to búa lớn, cũng không có những lời lẽ mỹ miều, chỉ với những bài giảng thường ngày, cô thông qua đó mà trò chuyện, lắng nghe, thấu hiểu những lo lắng của chúng tôi. Từng người từng người một, cô luôn để ý và biết rằng chúng là người thế nào, vấn đề chúng đang gặp ra sao. Sự quan tâm chân thành ấy của cô đã khiến chúng tôi có nhiều thay đổi. Từ những điều nhỏ nhất cho đến những vấn đề lớn, cô luôn ở đó, xuất hiện khi chúng tôi cần, đưa ra cho chúng tôi những cách giải quyết khiến mọi chuyện không còn náo loạn, ồn ào nữa. Có lẽ chính nhờ sự tận tâm tận lực cùng tình yêu cô dành cho đời, cho người và cho nghề đã khiến chúng tôi càng thêm yêu thích những tiết Văn của cô, yêu thích người thầy này.

Những ngày tháng được cô cùng đồng hành có lẽ là cũng không dài, nhưng đó sẽ là những ngày tháng chẳng thể quên. Cô cùng chúng tôi đi qua những khó khăn đầu tiên của cuộc đời. Tôi chắc sẽ không quên được những ngày như bây giờ. Mặc dù tất cả đều căng thẳng vì ôn thi, nhưng những câu chuyện cô kể khiến chúng tôi phải bật cười. Sự hài hước, dí dỏm cô chêm xen vào câu chuyện khiến chúng tôi quên hết những căng thẳng, lo âu trước đó. Động lại trong tâm trí tôi chỉ còn những nét mặt vô ưu, hồn nhiên cùng những trận cười rôm rả. Khoảnh khắc ấy chúng tôi chợt nhận ra, cô giống như một người bạn của chúng tôi, cùng cười nói, cùng nô đùa, cùng nhau mơ mộng về những điều của tương lai, thậm chí là cùng nhau làm những trò thật ngớ ngẩn. Giữa cô và chúng tôi dường như chẳng có bất cứ khoảng cách hay rào cản gì cả, tựa như một tri kỉ lâu năm, chúng tôi vui vẻ kể cô nghe những điều luôn giữ kín, cô cũng chẳng ngần ngại sẻ chia với chúng tôi về những ngày tháng thuở thiếu niên.

Làm sao có thể quên được những tháng ngày, vì chúng tôi nghịch ngợm, quậy phá, hỗn hào, những đứa trẻ của tuổi nổi loạn liên tiếp phạm lỗi khiến cô mệt mỏi, bất lực, tổn thương đến mức bật khóc. Có những tiết học chìm trong im lặng, không một lời cười đùa, không một tiếng kêu than. Động lại trong tâm trí về ngày ấy là nét mặt đượm buồn, những giọt nước mắt lăn dài bên gò má. Khoảnh khắc ấy chúng tôi chợt nhận ra, cô cũng mệt mỏi, cũng vất vả, cũng muốn buông xuôi và chạy trốn nhiều điều như chúng tôi. Làm người lớn chưa bao giờ dễ dàng, đặc biệt làm nghề nhà giáo thì càng không dễ dàng. Không phải tự nhiên sinh ra đã biết làm một người nhà giáo, cô cũng giống với những đứa trẻ như chúng tôi biết buồn đau, sợ hãi và bật khóc. Chỉ khác rằng cô là “đứa trẻ” đặc biệt hơn, “đứa trẻ” này phải trưởng thành, phải kiên cường, mạnh mẽ chống chọi với khó khăn của cuộc đời, với khó khăn của công việc, nghề nghiệp.

Có những chuyện đã đi qua, dần dần sẽ động lại thành kỉ niệm có thể nhớ cũng có thể quên. Nhưng kỉ niệm về cô - về người mẹ thứ hai của chúng tôi sẽ mãi không phai nhòa đi trong tâm trí. Ở quãng thời gian vô tư, hồn nhiên nhất của cuộc đời, chúng tôi đã may mắn gặp được cô. Được cô cầm tay, nâng đỡ, truyền cho ngọn lửa nhiệt huyết của tuổi trẻ. Cô dạy cho chúng tôi không chỉ là bài học văn hóa mà còn là bài học làm người, bài học về sự kiên trì, bền bỉ theo đuổi những ước mơ, hoài bão của tuổi trẻ. Tấm lòng chân thành ấy, trái tim dịu dàng ấy cùng tâm hồn luôn ngập tràn sắc hoa ấy của cô đã làm giàu thêm nhân cách của mỗi đứa trẻ chúng tôi, tô đậm thêm những phẩm chất tốt đẹp trong chúng tôi và bồi đắp thêm cho chúng tôi một tấm lòng bao dung, một tâm hồn hướng thiện. Người ta thường hay nói “ Khi gặp được đúng quyền sách, cuộc đời bạn sẽ thay đổi”, sự gặp gỡ giữa những người thầy trong cuộc đời cũng như thế. Nhờ gặp được cô mà chúng tôi nhận ra rằng cuộc đời này thật đáng sống bao nhiêu, thanh xuân này rực rỡ bao nhiêu và tuổi trẻ này thật đáng giá.

Chúng tôi sau này sẽ phải lớn lên, phải trưởng thành và đi đến những nơi rất xa. Cô giáo của chúng tôi rồi cũng sẽ già đi, theo năm tháng mà tóc có thêm nhiều sợi bạc. Nhưng trong ánh mắt của từng đứa, cô vẫn sẽ như thế. Vẫn cần mẫn, chăm chỉ như ngày nào. Vẫn ôn tồn giảng bài, dịu dàng chỉ cho những đứa trẻ như chúng tôi những điều chúng chưa biết, dạy chúng những điều chúng chưa hay. Cô sẽ vẫn ở đó, nơi bụi giảng thân thuộc ấy mỉm cười đón chúng tôi vào lớp, vẫy tay chào chúng tôi tan học, dùng toàn bộ chân thành, ấm áp của bản thân để lo lắng, đối đãi với chúng tôi. Kỷ niệm của chúng tôi và cô nhất định sẽ không bao giờ “già” đi.

Tháng 11 thật đặc biệt - tháng của những con người đặc biệt- tháng của thầy cô. Thay cho tất cả những gì muốn nói, những yêu thương còn rụt rè, e ấp, kính chúc cô cũng như bao thầy cô khác có thật nhiều sức khỏe, cuộc sống có thật nhiều niềm vui, sự nghiệp có thật nhiều “trái ngọt”:

“Có một nghề bụi phấn dính đầy tay
Người ta bảo là nghề trong sạch nhất
Có một nghề không trồng cây trên đất
Lại nở cho đời những đóa hoa thơm”

